

John Larsson.

John Larssons gård var den närmaste gården till mitt hem och där kom jag i kontakt med vår modernäring.

John Larsson var ej endast lantbrukare, han var även kunnig i trädgårdsanläggning och plantskoleskötsel, och jag fick där lärdomar och impulser till mitt kommande yrke.

Även fru Larsson var intresserad och hade god hand med växter, varför de hade en vacker och välskött prydnadsträdgård, som hade ett vackert läge söder om boningslängan ner mot bäcken. Södra sidan på boningshuset var klätt med tjocka, bördiga vinstockar, som jag tyckte var mycket egendomligt, för jag hade läst att vindruvor endast kunde odlas i söderns länder som hade ett varmt och behagligt klimat.

En del av gårdens mark var lätt och sandblandad och lämplig för odling av morötter. Det skedde även i rätt stor skala och om höstarna hjälpte jag till med upptagning.

Det tillgick på så sätt, att där plöjdes en plogfåra så nära ~~mot~~^{mot}oxsradan som möjligt. Sedan var det endast att taga fast i blasten och draga morötterna mot fåran så de lossnade och lägga dem i en sträng. Efter avblastningen lades de i stuka för övervintring.

En vårvinter hjälpte jag till att taga upp morötter från stuka, sortera dem och ösa dem i 25-kg säckar. Priset till odlaren, året var 1928, var 2,5 öre per kg. Likväl ansågs detta låga pris ge mer än odling av sockerbeter.

Buxbom var på 20-talet en stor plantskoleartikel, därför att den användes på alla kyrkogårdar kring gravplatserna samt i hemträdgårdarna ~~ut~~^{med} gångarna. Dessa häckar blev med tiden för stora och måste planteras om.

John Larsson hade en enkel och bra metod att föröka buxbom. Det tillgick så att han grävde ett smalt dike med en täckdikningsspade som fick ett djup på 45 cm. I dessa diken placerades de gamla, höga buxbumsplantorna så djupt ner att endast 5 cm var ovan marken. Dessa planter slog så rot strax under jordytan

och vid upptagningen höggs de gamla rötterna av med en yxa och på så sätt blev det små, låga behändiga plantor.

Under vårvintern utförde John Larsson åt lantbrukare och husägare beskärning av fruktträd, buskar och häckar, inte bara i Kattarp utan även i Kattarp.

I denna kommun fanns många duktiga och framgångsrika lantbrukare som hade stora gårdar med vackra trädgårdar som de ville ha sakkunnig folk till att sköta och då anlidade de John Larsson. Dessa bönder kallades i Strövelstorp för "Kattarpe Adel". Detta berodde antagligen på deras stora duglighet och framsynthet.

Jorden i Kattarp är av första kvalitet och lämplig för bl. a. vete och sockerbetor. De voro skickliga djuruppfödare och fingo som regel första pris för sina låglandskor och ardennerhästar. De voro de första i nordvästra Skåne som bildade ett ångtröskbolag och de voro initiativtagare till Hasslarps sockerfabrik, som efter en del år köptes av Sockerbolaget.

Vid några fridagar från skolan var jag med John Larsson på dessa gårdar och hjälpte till. Det gick ut på att jag fick klättra upp i de högsta fruktträden och såga av de grenar som John Larsson pekade ut som överflödiga med en grensåg.

Fruarna på gårdarna voro måna om sitt goda rykte och det var god mat och kaffe både på förmiddagen och eftermiddagen.

John Larsson hade kommit i kontakt med Ramlösa Plantskola och ägaren till denna, direktör Jensen, hade förstått att den mark som John Larsson ägde, var av bästa kvalitet till uppfödning av vedartade sticklingar.

Tidigt om våren, så fort jorden redde sig, kom en plantsko-leförman som hette Blom, med en hel billast av tillskurna och buntade sticklingar av träd, prydnadsbuskar och bärbuskar.

Fältet ritsades upp i rader med 50 cm avstånd. Med en särskilt konstruerad spade som trampades ner i marken och vickades i sidled fick man en ränna där sticklingarna stacks ner med 10-15 cm avstånd. Marken kring sticklingarna trampades till

kraftigt med hälarna.

Om hösten togs dessa plantor upp och transporterades till Ramlösa där de planterades med 50 cm avstånd och en meter mellan raderna. Där fick de växa till sig tills de voro salufärdiga.

Jag tyckte det var mycket trevligt att delta i arbetet med dessa sticklingar, samtidigt som jag tjänade pengar.

En blivande trädgårdsmästare har mycket stor nytta och glädje av att några år arbeta i en plantskola, det spelar ingen roll vilken gren han sedan väljer inom yrket, för en plantskola är grunden till nästan all trädgårdsodling. Inte minst viktigt är att få lära sig namn och utseende på de växter som finns i parker och trädgårdar.

John Larsson reste ett vackert monument över sig själv, som kommer att bestå långt fram i tiden.

År 1927 i slutet av januari brann det gamla "Prästabonnastället". Den gamla kyrkogården var för liten och kyrkorådet beslöt att utvidga den på den plats där den gamla gården hade legat. Den blev ritad av arkitekt Johan Walberg, anställd vid kyrkogårdsförvaltningen i Malmö.

Anläggningen utfördes av John Larsson, men däri ingick även röjningen av brandplatsen. Vissa dagar hjälpte jag till med detta, men det var ett besvärligt och mödosamt arbete att få alla innebrända djur nergrävda och all bråte bortforslat. Det enda tekniska hjälpmedlet vi hade var en släpskopa som rymde knappt 100 liter och drogs av en häst.

För mig var det helt omöjligt att kunna förstå, att ur denna röra och förstörelse kunde bli något så vackert som det nu är.

John Larsson var korpulent och hade "kal skula" och tillhörde den godmodiga människotypen. Han tyckte om god mat och drack gärna både en och två "kaffegökar" men därvid fick det vara nog.

Han uppskattade roliga historier och drog gärna en sådan, dock aldrig någon "fräckiss"

Han var utåtriktad och såg gärna folk hemma hos sig och

och ville gärna vara tillsammans med andra människor.

Sitt lantbruk skötte han med heder och hans arbete inom trädgårdsbranchen var allmänt värdesatt.

John Larsson avled år , gammal och blev begravd på den kyrkogård som han själv hade anlagt